

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 29.4, 2008
KRAJSKÝ SOUD BRNO
dne - 7 -05- 2008

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D. v právní věci žalobce společnosti: **INSKY spol. s r. o.**, se sídlem v Ústí nad Labem, Nový svět 100, zastoupený Mgr. Tomášem Machurkem, advokátem se sídlem v Praze 1, V Jámě 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: 1) Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem v Praze 4, Čerčanská 12 a 2) SDS EXMOST spol. s r. o., se sídlem v Brně, Lipová 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2006 č. j. 62 Ca 11/2006 - 52,

takto:

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR a SDS EXMOST spol. s r. o. nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. 2R 82/05-Hr ze dne 30. 1. 2006.

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže byl zamítnut stěžovatelův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže č. j. VZ/S29/04-154/4490/05-Der ze dne 29. 9. 2005.

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže tak společně se správním orgánem I. stupně rozhodli, že se stěžovatelův návrh ve věci přezkoumání rozhodnutí zadavatele Ředitelství silnic a dálnic ČR o námitkách ze dne 23.1.2004 proti jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 15.1.2004 v obchodní veřejné soutěži „I/8 Bořislav-Teplice-oprava mostů“ vyhlášené dne 24.9.2003, zamítá a rozhodnutí zadavatele se potvrzuje, neboť v postupu zadavatele při výběru nejvhodnější nabídky nebylo shledáno porušení zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“).

Krajský soud přezkoumávaným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2006, č. j. 2R 82/05-Hr s odůvodněním, že zčásti jde o žalobu nepřipustnou a zčásti nedůvodnou.

Krajský soud shledal žalobu nepřipustnou v části ohledně stěžovatelova tvrzení uplatněného v doplnění žaloby, podle něhož žalovaný rozhodl v rozporu s § 59 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, a to vzhledem k tomu, že bylo shledáno porušení zákona, avšak současně byl stěžovatelův návrh zamítnut a zadavatelovo rozhodnutí potvrzeno.

Ve zbylé části krajský soud v napadeném rozsudku označil žalobu za nedůvodnou.

Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodů spočívajících v nesprávném posouzení jednání Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „ÚOHS“), který shledal porušení zákona, jiná než namítaná v návrhu avšak podle krajského soudu neporušil ustanovení § 59 a § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek a dále v nesprávné interpretaci § 3 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, pokud krajský soud neshledal rozpor v akceptaci právního názoru ÚOHS, ačkoliv tento názor byl v rozporu s dřívějšími zjištěními ÚOHS, a to že finanční předpoklady pro plnění veřejné zakázky byly vymezeny nejednoznačně, neurčitě, nepřesně a nesrozumitelně.

Výklad ustanovení § 59 zákona o zadávání veřejných zakázek lze dle stěžovatele dovodit i na základě výkladové praxe tohoto zákonného ustanovení Vrchním soudem v Olomouci i Nejvyšším správním soudem. V odůvodnění rozhodnutí SJS 681/2000 Vrchní soud v Olomouci konstatoval povinnost ÚOHS zabývat se v rámci zahájeného správního řízení veškerými skutečnostmi souvisejícími s předmětnou veřejnou zakázkou, a to bez ohledu na rozsah návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele. Dle citovaného rozhodnutí ustanovení § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek předpokládá zahájení řízení na návrh, na straně jedné, a ex officio, na straně druhé. Pokud však řízení na návrh neústí do vydání rozhodnutí, jež by výlučně pokrývalo zájmovou sféru navrhovatele – účastníka řízení, vtahuje do řízení další subjekty, totiž zadavatele, a jde-li o řízení podle § 59 zákona o zadávání veřejných zakázek, také uchazeče, kteří se umístili na prvním až třetím místě v pořadí. Samotné rozhodnutí se konečně dotýká všech těchto účastníků řízení. Konstrukce zákona o zadávání veřejných zakázek proto není postavena na důsledném rozhranění zásady dispoziční a oficiality a zásady vyšetřovací a projednací ve správním řízení, když nevyklučuje jejich prolínání.

Zákon o zadávání veřejných zakázek rozlišuje dva možné předměty řízení, a to o návrhu proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky (§ 59) a o návrhu v ostatních

případech (§ 60). Podle takto zákonem vymezeného předmětu řízení pak může ÚOHS rozhodnout způsoby stanovenými v citovaných paragrafech. Ustanovení § 59 písm. b) brání ÚOHS zamítnout návrh a rozhodnutí zadavatele potvrdit, jestliže by v průběhu řízení shledal porušení zákona, byť jiná než namítaná v návrhu.

Důvodnost návrhu je třeba spatřovat v předmětu návrhu, jež tvoří buď rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, nebo tzv. ostatní případy. Postup, podle něhož by ÚOHS nejprve rozhodl o zamítnutí návrhu, protože výtka v něm uplatněná nebyla shledána důvodnou, a poté zahájil řízení z vlastního podnětu a totéž rozhodnutí zadavatele zrušil, by obsahoval v sobě vnitřní rozpor. Potvrzení téhož rozhodnutí zadavatele předpokládá, že ÚOHS neshledal nikoli nedůvodnost návrhu, nýbrž neshledal porušení zákona o zadávání veřejných zakázek. Jestliže zákon o zadávání veřejných zakázek předpokládá, aby v témže rozsahu předmětu řízení ÚOHS zahájil řízení z vlastního podnětu, je nastolen předpoklad veřejného zájmu na dohledu nad dodržováním zákona o zadávání veřejných zakázek, jak plyne z § 51 zákona o zadávání veřejných zakázek. Pak je dle Vrchního soudu v Olomouci legitimní, aby ÚOHS aplikoval zásadu vyšetřovací v plném rozsahu.

Stěžovatel na podporu svých tvrzení v kasační stížnosti zmiňuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu SJS 242/2004, který dle něj deklaroval, že podle ustanovení § 57 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek je správní orgán oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí zadavatele v celém jeho rozsahu. Tím není dotčeno oprávnění, ale i povinnost ÚOHS z vlastního podnětu zahájit řízení (§ 57 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považuje stěžovatel za nepochybné, že ÚOHS zamítnutím rozkladu a potvrzením předmětného rozhodnutí ÚOHS porušil ustanovení § 59 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, a to s ohledem na skutečnost, že ÚOHS shledal porušení zákona o zadávání veřejných zakázek, avšak současně návrh stěžovatele zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že trvá na argumentech obsažených ve vyjádření ze dne 15. 8. 2006 a plně se ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu.

Osoby zúčastněné na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR a společnost SDS EXMOST spol. s r. o. se k podané kasační stížnosti nevyjádřily.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Zadavatel Ředitelství silnic a dálnic ČR vyhlásil dne 24. 9. 2003 podle zákona č. 199/1994 Sb. jednostupňovou obchodní veřejnou soutěž na zhotovení veřejné zakázky „I/8 Božislav-Teplice-oprava mostů“. V bodu 2. Další podmínky soutěže: podbod 2.5.4 Finanční předpoklady, stanovil podmínky : „ Uchazeč musí mít přístup k úvěru a dalším finančním zdrojům adekvátním k zajištění požadovaných finančních toků během realizace zakázky. V každém případě by měl být úvěr větší než 40 mil. Kč.“ Zadavatel do konce soutěžní lhůty obdržel celkem 10 nabídek. Komise pro posouzení a hodnocení nabídek stanovila pořadí uchazečů umístěných na prvních třech místech: SDS EXMOST spol. s r. o. , INSKY spol. s r. o., MAX BÖGL JOSEF KRÝSL, k. s. Výběr nejvhodnější nabídky oznámil zadavatel uchazečům dne 15. 1. 2004. Proti tomuto rozhodnutí zadavatele podal uchazeč INSKY spol. s r. o. námitky, kterým zadavatel nevyhověl. Uchazeč INSKY spol. s r. o. podal návrh na přezkoumání

rozhodnutí zadavatele u orgánu dohledu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Na základě návrhu stěžovatele na přezkoumání rozhodnutí a dalších úkonů zadavatele bylo zahájeno správní řízení a orgán dohledu I. stupně rozhodnutím ze dne 30. 4. 2004, č. j. VZ/S 29/04-152/1968/04-Der zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uložil zadavateli provést nový výběr nejvhodnější nabídky na podkladě nového posouzení a hodnocení, neboť dospěl k závěru, že zadavatel porušil § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že při posuzování nabídek z hlediska obsahového splnění podmínek soutěže nevyločil uchazeče SDS EXMOST spol. s r.o., přestože jeho nabídka neobsahovala údaje, jejichž předložení zadavatel požadoval v podmínkách soutěže.

Proti tomuto rozhodnutí podal rozklad uchazeč SDS EXMOST spol. s r. o. Tento rozklad byl rozhodnutím předsedy ÚOHS č. j. 2R 36/04-Hr ze dne 13. 9. 2004 zamítnut a předchozí rozhodnutí orgánu dohledu I. stupně potvrzeno. Uchazeč SDS EXMOST spol. s r. o. následně podal ke Krajskému soudu v Brně správní žalobu, krajský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 31. 5. 2005, č. j. 31 Ca 118/2004 - 73 zrušil rozhodnutí předsedy ÚOHS č. j. 2 R 36/04-Hr i rozhodnutí orgánu dohledu prvního stupně č. j. VZ/S29/04-152/1968/04-Der ze dne 30. 4. 2004. Účastníky řízení byli žalobce SDS EXMOST spol. s r. o. a žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, jimž Krajský soud v Brně doručil rozsudek a rozsudek podle doložky právní moci na něm vyznačené nabyt právní moci dne 29. 8. 2005. Proti rozsudku podal kasační stížnost žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, tu však vzal předtím, než byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu zpět písemností ze dne 24. 11. 2005, přičemž Krajský soud rozhodl o zpětvzetí kasační stížnosti tak, že řízení o ní zastavil pod sp. zn. 31 Ca 170/2005.

Krajský soud ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku mimo jiné konstatoval, že podmínku 2.5.4. finanční předpoklady považuje za nejednoznačnou, neurčitou, nepřesnou a nesrozumitelnou. Zadání podmínky finančních předpokladů tak bylo dle krajského soudu učiněno v rozporu s § 5 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť ze smyslu samotného zákona vyplývá, že podmínky veřejné obchodní soutěže musí být zadány takovým způsobem, aby si je jednotliví uchazeči nemohli vykládat různým způsobem a zabránilo se tak v podstatě vytváření jiných podmínek pro každého uchazeče v obchodní veřejné soutěži.

Následně v dalším průběhu správního řízení vydal orgán dohledu I. stupně rozhodnutí č. VZ/S29/04-154/4490/05-Der ze dne 29. 9. 2005, kterým podle § 59 písm. b) zákona stěžovatelův návrh na zahájení správního řízení o přezkum úkonů zadavatele zamítl a rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 23. 1. 2004 proti jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 15. 1. 2004 potvrdil s tím, že v postupu zadavatele při výběru nejvhodnější nabídky nebylo shledáno porušení zákona.

Orgán dohledu I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na skutečnost, že je vázán právním názorem rozsudku krajského soudu a konstatoval, že finanční předpoklady pro plnění veřejné zakázky, které zadavatel vymezil v článku 2.5.4. soutěžních podmínek, nejsou dostatečně jednoznačné a srozumitelné pro každého z uchazečů o veřejnou zakázku a připouští rozdílný výklad, který může způsobit předložení vzájemně nesrovnatelných nabídek a tím zmaření původního záměru stanovení takového předpokladu zadavatelem.

Zadavatel tedy dle orgánu dohledu I. stupně porušil § 5 odst. 2 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek, avšak faktickou nápravu nežádoucího stavu (spočívajícího v nejednoznačném zadání podmínek soutěže) provedl již sám zadavatel, a to ve stádiu posouzení a hodnocení nabídek, když uchazeče SDS EXMOST spol. s r. o., původně vyloučeného z důvodu nesplnění finančního předpokladu pro plnění veřejné zakázky, vrátil na základě námitek

podaných vyloučeným uchazečem zpět do soutěže a k nejasně vymezené podmínce v zadání nepřihlížel.

Orgán dohledu I. stupně uzavřel, že byl-li podán návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, pak vzhledem k tomu, že v samotném výběru nejvhodnější nabídky neshledal orgán dohledu porušení zákona, nemůže vyhovět návrhu, aby rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky zrušil a uložil zadavateli provést nový výběr, neboť pro tento postup není důvod.

Proti rozhodnutí orgánu dohledu I. stupně podal stěžovatel rozklad, v němž vyjádřil nesouhlas se závěrem, jak byl v rozhodnutí prezentován a nadále trval na svých dřívějších stanoviscích, v nichž se neztotožnil se závěry výše uvedeného rozsudku krajského soudu. Podle názoru stěžovatele byly další předpoklady pro plnění veřejné zakázky vymezeny zadavatelem dostatečně srozumitelně a ze strany uchazečů (vyjma uchazeče SDS EXMOST spol. s r. o.) byly také shodně interpretovány.

Žalovaný v rozhodnutí č. j. 2R 82/05-Hr ze dne 30. 1. 2006 uvedl, že orgán dohledu I. stupně vycházel ze shora citovaného rozsudku krajského soudu, který je pro žalovaného, orgán dohledu I. stupně i pro účastníky řízení závazný. Pokud se stěžovatel se závěry soudu neztotožňuje, je to dle žalovaného bezpředmětné.

Žalovaný proto dospěl k závěru, že orgán dohledu I. stupně postupoval správně a v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu č. j. 31 Ca 118/2004 ze dne 31. 5. 2005, když návrh stěžovatele zamítl a rozhodnutí zadavatele o námitkách proti jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 15. 1. 2004 potvrdil.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížností (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzeným nesprávným posouzením právní otázky soudem spočívajícím dle stěžovatele v tom, že krajský soud nesprávně posoudil jednání ÚOHS ohledně porušení ustanovení § 59 a § 11 zákona o zadávání veřejných zakázek za situace, kdy ÚOHS, který shledal porušení zákona o zadávání veřejných zakázek, avšak jiné než namítané v návrhu, návrh stěžovatele zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil.

Krajský soud v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí v části vztahující se k posuzované otázce uvedl: „Podle § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání všech řádných opravných prostředků, které zvláštní zákon připouští. Opravným prostředkem tu je podle § 61 odst. 1 správního řádu rozklad. Pokud jde o podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků podle § 5 s. ř. s., tu je třeba vyložit v tom směru, že k vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem nedochází toliko samotným podáním takového opravného prostředku (tj. rozkladu jakéhokoli obsahu). Přestože soud nijak nezpochybuje povinnost orgánu rozhodujícího ve II. stupni správního řízení přezkoumat napadené rozhodnutí orgánu rozhodujícího v I. stupni správního řízení v celém jeho rozsahu (§ 59 odst. 1 správního řádu), je třeba opravný prostředek ve smyslu § 5 s. ř. s. vyčerpat i po stránce věcné. Podává-li tedy účastník správního řízení rozklad, pak má povinnost uplatnit všechny námitky, které v tomto stádiu správního řízení uplatnit může. Má-li totiž soud v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (vydané v posledním stupni správního řízení), pak se nutně musí soudní přezkoumání vztahovat k závěrům, které správní orgán v rámci správního řízení učinil. V opačném pojetí, tj. pokud by si účastník správního řízení mohl některé námitky (uplatnitelné již v řízení o opravném prostředku v rámci správního řízení) ponechat až pro případnou žalobu proti rozhodnutí o opravném prostředku, nutně by to

znamenalο zaměřit přezkum k otázkám v napadeném rozhodnutí správního orgánu II. stupně neřešeným, což by mohlo přivodit a priori konstatování jeho nepřezkoumatelnosti. Takové pojetí by se dotýkalo samotné úlohy soudního přezkumu v rámci správního soudnictví. Zpochybňuje-li žalobce faktický postup správního orgánu I. stupně a neučinil-li tak v řízení o rozkladu, není, čeho by se měl soud v této otázce na rozhodnutí o rozkladu přezkoumávat. Námitku porušení § 59 písm. b) zákona tedy žalobce uplatnil poprvé až v doplnění žaloby učiněném dne 7.4.2006, přitom žalobci nic nebránilo, aby tuto námitku uplatnil již v řízení o rozkladu. Z tohoto důvodu je žaloba v této části nepřijatelná (§ 68 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 5 s. ř. s.) a soud se jí věcně zabývat nemohl.“

Krajský soud tak v napadeném rozhodnutí v části ohledně stěžovatelova tvrzení, podle něhož žalovaný rozhodl v rozporu s § 59 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, a to vzhledem k tomu, že bylo shledáno porušení zákona, avšak současně byl stěžovatelův návrh zamítnut a zadavatelovo rozhodnutí potvrzeno, shledal žalobu nepřijatelnou. Vycházel z toho, že stěžovatel ve správním řízení neuplatnil řádně tuto námitku, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Námitku v tomto směru uplatnil až v doplnění žaloby ze dne 7. 4. 2006 (v běhu lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného). Stěžovatel nepopírá to, že tuto námitku v řízení před správním orgánem – orgánem dohledu neuplatnil, nevyjadřuje se ani k tomu proč takto nepostupoval, respektive co mu v uplatnění takové námítky bránilo. Pouze tvrdí, že bez ohledu na to, co sám jako účastník správního řízení před orgánem dohledu v návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele tvrdil, byl orgán dohledu povinen zabývat se v rámci zahájeného správního řízení veškerými skutečnostmi souvisejícími s předmětnou veřejnou zakázkou. Podle § 57 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek však v návrhu musí být uvedeno, kdo jej podává, proti kterému úkonu zadavatele směřuje, v čem je spatřováno porušení zákona a čeho se uchazeč domáhá. Znamená to tedy, že ten, kdo se domáhal přezkoumání úkonů zadavatele, musel v návrhu uvést v čem spatřuje porušení zákona. Pokud tak neučinil a neuvedl všechny skutečnosti v nichž spatřoval porušení zákona, způsobil svým jednáním, respektive opomenutím, že správní orgán – orgán dohledu z těchto neuplatněných důvodů úkony zadavatele nepřezkoumal, pokud sám porušení zákona o veřejných zakázkách nezjistil (jak uvádí ve výroku svého rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí dochází k závěru, že porušení § 5 zákona o veřejných zakázkách, kterého se zadavatel dopustil, sám již svým následným postupem napravil). Pokud pak v rozkladu proti rozhodnutí orgánu dohledu prvního stupně stěžovatel neuplatnil všechny skutečnosti a důvody v nichž spatřoval toto rozhodnutí nezákonným respektive nesprávným, způsobil to, že orgán dohledu druhého stupně nepřezkoumal jeho rozhodnutí i z důvodů v rozkladu neuvedených, když sám orgán dohledu druhého stupně porušení zákona o veřejných zakázkách neshledal. V daném případě stěžovatel v rozkladu proti rozhodnutí orgánu dohledu prvního stupně vyjádřil nesouhlas se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2005, č. j. 31 Ca 118/2004 - 73 (jímž se však orgán dohledu jako celek cítil být vázán) s tím, že podle něj podmínky pro plnění veřejné zakázky byly zadavatelem dostatečně a srozumitelně vymezeny a že z toho důvodu považuje postup zadavatele, kdy vyloučeného uchazeče SDS EXMOST spol. s r. o. vrátil zpět do soutěže, za učiněný v rozporu se zákonem. Jiné důvody v rozkladu neuplatnil, přestože návrhem stěžovatel brojil proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Za této situace lze souhlasit se závěrem krajského soudu k žalobnímu důvodu-tvrzení stěžovatele, že žalovaný rozhodl v rozporu s § 59 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.

Další nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem stěžovatel spatřuje v nesprávné interpretaci § 3 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, neboť krajský soud neshledal rozpor v akceptaci právního názoru ÚOHS, ačkoliv tento názor byl v rozporu s dřívějšími zjištěními ÚOHS, a to že finanční předpoklady pro plnění veřejné zakázky byly vymezeny nejednoznačně, neurčitě, nepřesně a nesrozumitelně.

Krajský soud k posuzované otázce v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „Žalobce se omezuje na polemiku s právním závěrem, který zdejší soud již vyslovil ve svém shora citovaném rozsudku a z něbož správní orgány obou stupňů vycházely. Ohledně této otázky nezbyvá než konstatovat, že již byla vyřešena v rámci řízení před zdejším soudem sp. zn. 31 Ca 118/2004 týkajícího se též veřejné zakázky. Rozsudek zdejšího soudu v uvedené věci je pravomocným a bylo jím najisto postaveno, že finanční předpoklady pro plnění veřejné zakázky vymezené v článku 2.5.4. podmínek veřejné obchodní soutěže na zhotovení veřejné zakázky „I/8 Bořislav- Teplice-oprava mostů“ byly vymezeny nejednoznačně, neurčitě, nepřesně a nesrozumitelně.“

Dle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost v dalším řízení správní orgán vázán.

Jestliže tedy Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 5. 2005, č. j. 31 Ca 118/2004 - 73 rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 13. 9. 2004, č. j. 2R 36/04-Hr i rozhodnutí ÚOHS ze dne 30. 4. 2004, č. j. VZ/S29/04-152/1968/04-Der zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (že zadání podmínek veřejné soutěže je nejednoznačné, neurčité, nepřesné a nesrozumitelné).

Krajský soud tak nepochybil, když v otázce, že finanční předpoklady pro plnění veřejné zakázky vymezené v článku 2.5.4. podmínek veřejné obchodní soutěže na zhotovení veřejné zakázky „I/8 Bořislav-Teplice-oprava mostů“ byly vymezeny nejednoznačně, neurčitě, nepřesně a nesrozumitelně, vycházel z toho, že otázka již byla pravomocně vyřešena v rámci řízení u Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 31 Ca 118/2004 týkajícího se též veřejné zakázky.

Nejvyšší správní soud tak v posuzované věci neshledal stěžovatelem tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a náhradu nákladů řízení ani nepožadoval, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoby zúčastněné na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR a společnost SDS EXMOST spol. s r. o. nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba na řízení zúčastněná má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V řízení o kasační stížnosti soud zúčastněným osobám žádnou povinnost neukládal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2008

JUDr. Ludmila Valentová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zlata Buchtová

Buchtová

